

Mijn column nummer 369

Zijn windmolens duurzaam?

Dagblad Trouw sloeg onlangs alarm over de duurzaamheid van windmolens. Het produceren van windturbines vergt veel metalen en mineralen. Bij de winning daarvan in andere landen en de verdere productie hier zou een loopje worden genomen met de beginselen van duurzaamheid. Aanleiding voor het alarm is een onlangs verschenen rapport van de internationale organisatie ActionAid. Daarin worden misstanden in de grondstoffenketens van windturbines beschreven. De grondstoffen zijn vaak afkomstig uit landen met lage inkomens waar men het niet zo nauw neemt met de regels om mens en milieu te beschermen.

Het gebrek aan aandacht voor duurzame ingrediënten van windmolens wordt een blinde vlek genoemd. Bedrijven leggen daarover geen verantwoording af en overheden stellen geen eisen. De organisatie doet daarom een beroep op beide groeperingen. De betrokken bedrijven in verschillende landen zouden meer aandacht moeten besteden aan maatschappelijk verantwoord ondernemen, de betrokken overheden zouden erop moeten toezien dat bedrijven hun verantwoordelijkheid nemen. Op verzoek van het ministerie van Buitenlandse Zaken denkt de sector in Nederland momenteel na over de gevolgen van schone energie op het gebied van milieu en mensenrechten. Naar mijn oordeel ligt hier een minstens zo grote taak voor overheden. Die zouden bij de inkoop van energie en bij de vergunningverlening voor windparken groene eisen aan de windmolens kunnen stellen.

Verder zouden overheid en industrie gezamenlijk kunnen optrekken bij een strategie om de gebruikte metalen en mineralen opnieuw te gebruiken. Onze smartphones zitten er immers vol mee. Nederland mist de vindplaatsen daarvan in de bodem. Waarom zouden wij geen koploper bij de *urban mining* kunnen worden?